

Arrest

nr. 228 193 van 29 oktober 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 15 mei 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 2 april 2019 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat R. VAN DE SIJPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart op 2 december 2010 het Belgische grondgebied te hebben betreden, dient op 3 december 2010 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 20 december 2010 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot

het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 21 februari 2011 ontvankelijk verklaard.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 25 februari 2011 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van 31 mei 2011 met nr. 62 566 weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Bij brief gedateerd op 15 juli 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.5. Op 23 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 20 december 2010 ongegrond wordt verklaard.

1.6. Verzoeker dient op 26 september 2011 een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.7. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris neemt op 19 oktober 2011 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.8. Op 9 december 2011 wordt de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 26 september 2011 ontvankelijk verklaard. Op 26 juli 2012 wordt deze aanvraag door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ongegrond verklaard.

1.9. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris neemt op 1 augustus 2012 de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 juli 2011 onontvankelijk wordt verklaard. Tevens beslist hij tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.10. Bij brief gedateerd op 31 oktober 2018 dient verzoeker, samen met zijn ouders, zijn broer en deze laatste zijn echtgenote en kinderen, een nieuwe aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.11. Bij arrest van 10 januari 2019 vernietigt de Raad de in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet genomen ongegrondheidsbeslissing van 26 juli 2012.

1.12. De gemachtigde van de bevoegde minister neemt op 29 maart 2019 een nieuwe beslissing waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 26 september 2011 ongegrond wordt verklaard. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een annulatieberoep in bij de Raad, gekend onder het rolnummer 232 878. Dit beroep is hangende.

1.13. De gemachtigde van de bevoegde minister beslist op 2 april 2019 om de aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 31 oktober 2018 in hoofde van verzoeker onontvankelijk te verklaren. Eveneens wordt beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De beslissing tot onontvankelijkheid in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 31.10.2018 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 06.06.2011 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure – namelijk zes maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij na het afsluiten van zijn asielprocedure een aanvraag indiende op basis van artikel 9ter en dit op 21.12.2010. Deze aanvraag werd ongegrond afgesloten op 23.08.2011. Op datum van 03.08.2011 dient betrokkene een aanvraag in op basis van artikel 9bis, deze wordt onontvankelijk afgesloten op 01.08.2012 en gaat gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 22.08.2012. Op 26.09.2011 deed betrokkene een tweede aanvraag op basis van artikel 9ter, welke ongegrond werd afgesloten op datum van 26.07.2012 en betekend door betrokkene op 22.08.2012. Na deze datum bevat het administratief dossier geen enkel bewijs van de aanwezigheid van betrokkene op het Belgische grondgebied tot huidige aanvraag 9bis. Op datum van 10.01.2019 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de ongegronde beslissing 9ter van 26.07.2012. Een nieuwe ongegronde beslissing inzake deze aanvraag 9ter werd genomen op 29.03.2019.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zijn beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de ongegronde beslissing 9ter d.d. 26.07.2012 nog hangende is. Echter, dergelijke beroepen werken niet opschortend en staan bijgevolg ook geen uitvoeringsmaatregelen in de weg. Bovendien blijkt uit het administratief dossier van betrokkene dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beslissing vernietigde op datum van 10.01.2019. Een nieuwe ongegronde beslissing werd genomen door de bevoegde dienst op datum van 29.03.2019. Betrokkene kan zich dan ook niet nuttig meer beroepen op dit lopende beroep.

Verzoeker haalt aan dat een terugleiding naar de grens onverantwoord zou zijn en niet in verhouding zou staan met het doel dat men wil bereiken. Hierbij dient opgemerkt te worden dat in casu geen sprake is van een al dan niet gedwongen terugleiding. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkene. Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie vrijwillig gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat hij de aanvraag niet via de gewone procedure zou kunnen indienen.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Hoewel betrokkene samenwoont met zijn ouders [...] en met zijn broer [T.M.] en diens gezin, toont betrokkene niet aan dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen hem en zijn legaal verblijvende familieleden. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr.

128132 van 19.08.2014). Betrokkene beroept zich in huidige aanvraag 9bis niet op dergelijke elementen. Verder wijzen we er op dat het administratief dossier geen enkel bewijs bevat van de aanwezigheid van betrokkene op het Belgische grondgebied en dit in de periode tussen 22.08.2012 (datum betekening ongegronde beslissing 9ter) en huidige aanvraag 9bis. Bij huidige aanvraag 9bis wordt ook geen enkel stuk voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene zich in deze periode in België bevondt. We stellen dus vast dat betrokkene het niet aannemelijk maakt dat hij in deze periode effectief in België verbleef en samenwoonde met zijn gezinsleden. Met betrekking tot zijn sociale leven legt betrokkenen slechts drie getuigenverklaringen voor, die allen betrekking hebben op het hele gezin en waarin betrokkene niet specifiek met naam genoemd wordt. Betrokkene toont aldus onvoldoende aan dat zijn netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een effectieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar vormt voor de maatschappij, dat hij de maatschappij niet tot overlast, dat hij een blanco strafblad heeft en op geen enkele wijze in aanraking is gekomen met het gerecht, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij al meer dan acht jaar in België zou verblijven, dat hij steeds in procedure geweest zou zijn, dat zijn integratie reeds verworven zou zijn, dat hij zich op intensieve wijze gemengd zou hebben onder de Belgische bevolking, dat hij tengevolge van zijn open en geïnteresseerde mentaliteit en vrienden- en kennissenkring opgebouwd zou hebben die hem wil helpen en steunen, dat hij één aanvraag tot tewerkstelling van een vreemde werkgever d.d. 22.10.2018 voorlegt evenals een deelcertificaat Breakthrough 2 d.d. 15.12.2011, een deelcertificaat Breakthrough 3 d.d. 30.03.2012 en drie getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Het bevel om het grondgebied te verlaten luidt als volgt:

"De heer:

Naam, voornaam: [T.,E.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Servië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Betrokkene toont niet aan sinds wanneer hij in België verblijft.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel. Dit omdat volgens hem in de bestreden beslissing tot onontvankelijkheid “er geen (afdoende) verklaring wordt gegeven waarom de integratie verworven tijdens het langdurig (illegaal) verblijf [...] niet kan worden ingeroepen als buitengewone omstandigheid”.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

“1.

Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen.

Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Verwerende partij dient zich bij het nemen van de beslissing niet alleen alle feiten correct en volledig vast te stellen, te waarderen en te interpreteren, daarnaast dient zij zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen.

Bovendien dient de overheid ook zorgvuldig te werk te gaan bij het nemen van haar beslissing, in casu de onontvankelijkheidsbeslissing.

Geheel ten onrechte meent verwerende partij dat zij huidig verzoek tot verblijfsmachtiging om humanitaire redenen onontvankelijk dient te verklaren wegens afwezigheid van buitengewone omstandigheden.

Het begrip buitengewone omstandigheden werd evenwel nergens in de wet omschreven. Ook de voorbereidende werken maken niet duidelijk wat onder buitengewone omstandigheden moet worden begrepen, doch dat in elk geval de nadruk moet worden gelegd op humanitaire redenen.

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9.10.1998 bepaalt dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (RvSt nr. 73.025, 9 april 1998, RvSt 1998, 69). Dit betekent dat het enkel bijzonder moeilijk moet zijn voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen (RvSt nr. 108.561, 28 juni 2002, T. Vreemd. 2003, nr. 4).

Het is dan ook geen vereiste dat de buitengewone omstandigheden voor betrokkenen onvoorzienbaar zijn, nu het zelfs deels het gevolg mag zijn van het gedrag van betrokkene op voorwaarde dat hij zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door het opzettelijk creëren van een situatie waardoor deze moeilijk kan worden gerepatriëerd (RvSt nr. 99.424, 3 oktober 2001, RDE, nr. 115).

2.

In casu moet worden vastgesteld dat verzoeker reeds meer dan 9 jaar in België is verbleven.

Geheel ten onrechte houdt verwerende partij evenwel voor dat de integratie verworven tijdens het langdurig verblijf niet aanvaard zou kunnen worden als buitengewone omstandigheid.

Al te makkelijk stelt verwerende partij dat er geen enkel bewijs is van de aanwezigheid van verzoeker op het Belgisch grondgebied na de betekening van de ongegrondheidsbeslissing inzake de 9ter Vw. dd. 26.07.2012 tot zijn aanvraag 9bis dd. 31.10.2018.

Er is evenwel geen enkele aanleiding om aan te nemen dat verzoeker niet op het grondgebied zou hebben verbleven. Indien daarover twijfel was, had verwerende partij zulks bij verzoeker kunnen opvragen. Hij woonde steeds in bij zijn broer en zijn ouders. Hij deed ook samen met hen (in eenzelfde verzoekschrift) de aanvraag tot verblijfsmachtiging om humanitaire redenen o.g.v. artikel 9bis Vw. Enkel voor verzoeker werd geen verblijfsmachtiging toegekend en voorgehouden dat hij de aanvraag vanuit het land van herkomst moet indienen.

Volledigheidshalve kan verzoeker ook een attest voorleggen dat hij van het OCMW SINT-NIKLAAS sinds 15.04.2011 tot op heden volledige tussenkomst heeft ontvangen voor zijn dringende medische

kosten (stuk 4). Hij dient hiervoor uiteraard maandelijks naar het OCMW te gaan om er aanspraak op te kunnen blijven maken. Dit toont dan ook afdoende aan dat verzoeker steeds op het Belgisch grondgebied was.

Met de langdurige integratie van verzoeker had dan ook weldegelijk rekening moeten worden gehouden bij de beoordeling van de ontvankelijkheidsfase. Er is sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, minstens van het redelijkheidsbeginsel. Aangenomen moet immers dat het kennelijk onredelijk is en niet in verhouding met het doel van de wet om verzoeker na een dergelijk ononderbroken lang verblijf in België waarbij blijkt dat hij volledig geïntegreerd is en er sprake is van een duurzame lokale verandering met tal van sociale bindingen, terug te sturen naar zijn land van herkomst om vandaar de aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. De overige gezinsleden van verzoeker kregen immers ondanks dezelfde motivering in de aanvraag wel verblijfsmachtiging.

Verwerende partij had dan ook een meer zorgvuldige afweging moeten maken van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (RvSt. 58.969, 1 april 1996, TVR 1997, 29), hetgeen in casu duidelijk niet is gebeurd, zodat de in het middel opgeworpen beginselen zijn geschonden.

Het beginsel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het tweede lid voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan (zie Raad van State nr. 58.969 van 1 april 1996, T.Vreemd. 1997, 29).

Verwerende partij heeft een dergelijke belangenafweging niet naar behoren gedaan.

Dat de bestreden beslissing dan ook de in het middel opgeworpen beginselen heeft geschonden en het middel dan ook ernstig is."

2.1.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel – waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd – staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Het evenredigheidsbeginsel hangt nauw samen met het redelijkheidsbeginsel en wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particulier belang tot gevolg heeft.

Het eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van

deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indien bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verweerder oordeelt in de bestreden beslissing tot onontvankelijkheid dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoeker betoogt meer dan negen jaar in België te verblijven en stelt dat al te gemakkelijk wordt gesteld dat niet blijkt dat hij in België aanwezig was in de periode van 22 augustus 2012 tot aan het indienen van de thans voorliggende aanvraag op 31 oktober 2018. Hij stelt dat er geen aanleiding is om aan te nemen dat hij in deze periode niet in België zou hebben verbleven en dat indien hieraan werd getwijfeld bij hem bewijzen hiervan hadden kunnen worden opgevraagd. Hij voegt een attest van het OCMW van Sint-Niklaas van 3 mei 2019 waarin staat dat hij sinds 15 april 2011 een volledige tussenkomst ontvangt voor zijn dringende medische kosten. Hij stelt hiervoor maandelijks naar het OCMW te gaan om hierop aanspraak te kunnen blijven maken. Hij stelt tijdens zijn verblijf volledig te zijn geïntegreerd en duurzaam lokaal te zijn verankerd, waardoor hij is verhinderd de aanvraag via de gewone procedure in te dienen. Hiermee is volgens hem ten onrechte geen rekening gehouden. Hij merkt op dat zijn familieleden met wie hij de aanvraag indiende, wel tot een verblijf werden gemachtigd.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing tot onontvankelijkheid leert dat verweerder is nagegaan of de verblijfsduur en de elementen van integratie van verzoeker zijn te beschouwen als buitengewone omstandigheden die hem verhinderen zijn aanvraag via de gewone procedure vanuit het buitenland in te dienen. Allereerst stelt verweerder vast dat het administratief dossier geen begin van bewijs bevat dat verzoeker in België aanwezig was in de periode van 22 augustus 2012 tot aan het indienen van de thans voorliggende aanvraag op 31 oktober 2018. Nog merkt hij op dat verzoeker met betrekking tot zijn sociale leven in België slechts drie getuigenverklaringen voorlegde, die alle betrekking hebben op de gehele familie en waarin verzoeker niet specifiek wordt vermeld. Verweerder oordeelt dat verzoeker niet aantoont dat zijn netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 van het EVRM zou betekenen. Daarnaast motiveert verweerder dat de omstandigheden die betrekking hebben op de duur van het verblijf en de integratie de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd betreffen en dat deze omstandigheden niet verantwoorden waarom deze aanvraag in België en niet vanuit het buitenland is ingediend.

Er blijkt niet dat verweerder incorrect vaststelde dat de stukken van het administratief dossier, waaronder de thans voorliggende aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geen begin van bewijs bevatten dat verzoeker in de periode van 22 augustus 2012 tot aan het indienen van de thans voorliggende aanvraag op 31 oktober 2018 in België aanwezig was. Van een vreemdeling die in zijn aanvraag inroept dat hij al meer dan acht jaar in België verblijft en hier volledig is geïntegreerd, mag ook worden verwacht dat hij hiervan dan zelf de vereiste bewijsstukken voorlegt. De bewijslast voor het aantonen van buitengewone omstandigheden berust immers bij verzoeker en de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het kwam verzoeker dus toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen bij het indienen van zijn aanvraag om verblijfsmachtiging. Bij het indienen van de verblijfsaanvraag had verzoeker reeds de mogelijkheid om zijn aanvraag, waarin hij zich beriep op een verblijf van acht jaar in België, te staven met alle volgens hem dienstige stavingstukken. In deze omstandigheden blijkt niet dat verweerder verzoeker diende uit te nodigen alsnog bewijzen van zijn aanwezigheid in België in de betwiste periode voor te leggen.

Het thans door verzoeker voorgelegde attest van het OCMW van Sint-Niklaas dateert van 3 mei 2019, en dus van na het nemen van de bestreden beslissingen. Uiteraard kon verweerder met dit stuk, dat niet eerder voorlag, geen rekening houden. Het kan dan ook niet dienstig worden aangebracht om de bestreden beslissingen nietig te horen verklaren. Louter ten overvloede merkt de Raad nog op dat in dit stuk louter kan worden gelezen dat verzoeker sinds 15 april 2011 en tot op de datum van opstellen van het attest een volledige tussenkomst ontving voor zijn dringende medische kosten, maar niet dat hij in de betwiste periode in België ook daadwerkelijk dringende medische hulp heeft genoten. Hiervan liggen geen concrete gegevens voor, terwijl verzoeker hiervan toch concrete bewijsstukken zou moeten kunnen overmaken. Het door verzoeker gestelde dat hij maandelijks naar het OCMW gaat om hierop aanspraak te kunnen blijven maken, wordt evenmin concreet aangetoond of onderbouwd.

Verzoeker betwist verder niet dat hij, wat zijn sociaal leven in België betreft, slechts drie getuigenverklaringen voorlegde die bovendien handelen over de gehele familie en waarin hij niet specifiek wordt genoemd.

Daarenboven, en in ieder geval, weerlegt verzoeker de vaststelling van verweerder niet dat hij door het louter aanbrengen van de feitelijke gegevens van een beweerd lang verblijf en de elementen van integratie niet aantoont waarom het voor hem niet mogelijk zou zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure en dat deze elementen slechts dienstig zijn bij een onderzoek ten gronde van een aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Het kennelijk onredelijk karakter van deze beoordeling blijkt in casu niet. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert zo in beginsel niet dat zijn banden met België teloor gaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoeker beperkt er zich toe te benadrukken dat hij tijdens zijn verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze zijn integratie hem dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag. Zoals reeds werd gesteld, berust de bewijslast voor het aantonen van de buitengewone omstandigheden bij verzoeker. De stelling van verweerder vindt bovendien steun in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769; zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)).

Verzoeker merkt nog op dat zijn familieleden met wie hij de aanvraag indiende wel een verblijfsmachtiging hebben verkregen. Door aan te geven dat, wat verzoeker betreft, niet blijkt dat hij kan terugvallen op een langdurig en ononderbroken verblijf in België samen met zijn familieleden, heeft verweerder evenwel aangegeven waarom de situatie van verzoeker en deze van zijn familieleden voor hem niet geheel dezelfde is. Verder heeft verweerder in de bestreden beslissing tot onontvankelijkheid verduidelijkt waarom het gegeven dat deze familieleden intussen wel legaal in België verblijven nog niet maakt dat er in hoofde van verzoeker sprake is van buitengewone omstandigheden. Op deze motivering wordt verder ingegaan bij de bespreking van het tweede middel. Verzoeker brengt in het kader van het

thans onderzochte middel geen argumenten naar voor die afbreuk kunnen doen aan de in dit verband voorziene motivering.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing tot onontvankelijkheid is genomen op grond van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of dat hierbij een in het kader van de buitengewone omstandigheden ingeroepen element ten onrechte niet in rekening is gebracht. Evenmin kan worden vastgesteld dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen of dat er sprake is van een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang van verzoeker.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel blijkt niet.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

“Bij het nemen van de beslissing is er bij verwerende partij de verplichting om op een objectieve en evenwichtige manier een afweging door te voeren van alle in het geding zijnde belangen (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.c., 101-129). Aldus mag door verwerende partij geen belangen buiten beschouwing worden gelaten.

In casu moet evenwel worden vastgesteld dat verwerende partij verzoeker verplicht om het grondgebied te verlaten zonder op afdoende wijze haar inmenging op het privéleven te rechtvaardigen.

Dat niettegenstaande volgens de vaste rechtspraak van het E.H.R.M., het E.V.R.M. geen recht verleent aan burgers om zich blijvend te vestigen in een land waar zij de nationaliteit niet van bezitten, de staten toch gehouden zijn rekening te houden met het internationale recht en met de verdragsverplichtingen die zij zijn aangegaan. Aldus dienen beslissingen met betrekking tot het verblijf van vreemdelingen genomen te worden in het licht van verdragsrechtelijk gewaarborgde grondrechten, niet in het minst van de bescherming van het privé- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 E.V.R.M.

Zie ook:

Hof Mensenrechten (1e afd.) nr. 60654/00, 16 juni 2005 (Sisojeva e.a. / Letland) <http://www.echr.coe.int> (22 maart 2006), T. Vreemd. 2005 (weergave MAES, G.), afl. 4, 392:

‘Het E.V.R.M. verleent aan burgers geen recht om zich blijvend te vestigen in een land waar zij de nationaliteit niet van bezitten. De staten bewaren in het licht van de bescherming geboden door het E.V.R.M. het recht om, rekening houdend met het internationale recht en met de verdragsverplichtingen die zij zijn aangegaan, de toegang tot het grondgebied te controleren, het verblijf te reglementeren en vreemdelingen van het grondgebied te verwijderen. Toch kunnen deze beslissingen in belangrijke mate invloed ondergaan van verdragsrechtelijk gewaarborgde grondrechten, niet in het minst van de bescherming van het privé- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 E.V.R.M.

Het recht op bescherming van het privéleven van verzoekers vereist in casu onder meer dat de overheid positieve maatregelen neemt opdat verzoekers hun permanent verblijfsrecht in Letland effectief kunnen uitoefenen en beleven.

De beslissing van de Letse overheid dat verzoekers het grondgebied moeten verlaten berust op een wettelijke grondslag en dient een legitiem doel. Verzoekers zijn niet van Letse origine, maar hebben gedurende lange tijd in Letland geleefd, en hebben daar persoonlijke, sociale en economische banden ontwikkeld die voldoende solide lijken om te besluiten dat zij op voldoende wijze geïntegreerd zijn in de Letse samenleving. Enkel bijzonder zwaarwichtige redenen kunnen dan ook rechtvaardigen dat aan de verzoekers geen verblijfsrecht wordt toegekend.

Omdat de overheid er niet in geslaagd is een redelijk evenwicht te vinden tussen het bereiken van een redelijk verantwoord doel enerzijds en het beschermen van de rechten en belangen van de verzoekers anderzijds en omdat deze wanverhouding niet noodzakelijk is in een democratische samenleving, is artikel 8 E.V.R.M. geschonden.’

Dat verwerende partij ook bij het nemen van haar beslissing rekening moet houden met artikel 8 E.V.R.M. (zie ook RvV 30 april 2009, nr. 26.878), meer bepaald met het onwenselijk karakter (lees: wanverhouding) om in dit stadium van integratie, gedwongen terug te moeten keren, en waarbij er geen

afdoende rekening werd gehouden met het privéleven van verzoeker en de persoonlijke, sociale en economische banden die verzoeker heeft ontwikkeld die voldoende solide lijken om te besluiten dat zij zich op voldoende wijze hebben geïntegreerd.

Verwerende partij dient in de motivatie steeds een afweging te maken van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (RvSt. 58.969, 1 april 1996, TVR 1997, 29), hetgeen in casu niet afdoende is gebeurd. Verzoeker kreeg immers als enige geen verblijfsmachtiging, niettegenstaande hij samen met de overige gezinsleden (broer, schoonzus en ouders) de aanvraag had ingediend.

Het is niet duidelijk waarom enkel verzoeker geen verblijfsmachtiging kreeg.

Het eisen van verzoeker om alles en ieder in België achter te laten louter en alleen om de ontvankelijkheid van zijn regularisatieaanvraag te verzekeren, is evenwel weinig redelijk en geenszins in verhouding met het doel van de wet. Het doel van de wet beoogt immers de vreemdeling in zijn land van herkomst te houden alvorens hij een aanvraag tot verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden indient. In casu is verzoeker met zijn broer en ouders evenwel reeds meer dan 9 jaar in België en staat het eisen van het indienen van het verzoek in het land van herkomst in het kader van de ontvankelijkheidsfase in disproportionaliteit met de ingrijpende gevolgen voor het gezins- en privéleven van verzoeker. Het duurt overigens ettelijke maanden alvorens verzoeker een beslissing omtrent zijn aanvraag in het land van herkomst zal ontvangen, terwijl het centrum van hun belangen en relaties (ook sociale) in België is en er voor verzoeker in Servië niks meer voorhanden is. Hij kan bij niemand verblijven in afwachting van een beslissing, noch heeft hij de financiële middelen om een (tijdelijk) verblijf in Servië te bekostigen.

Ook het opleggen aan verzoeker in de ontvankelijkheidsfase om zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in het land van herkomst in te dienen, staat in disproportionaliteit met de ingrijpende gevolgen voor zijn gezins- en privéleven. Het kan dan ook niet redelijk worden verantwoord waarom verzoeker zijn aanvraag niet in België zou mogen indienen, terwijl zulks wel aanvaard werd voor zijn ouders en broer.”

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoeker betoogt een gezins- of familieleven te leiden in België met zijn ouders en zijn broer en diens echtgenote en kinderen.

Bij het nemen van de bestreden beslissingen is rekening gehouden met dit ingeroepen gezins- en familieleven. Verweerder heeft echter geoordeeld dat niet blijkt dat deze familiebanden als gezins- of familieleven onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker woont weliswaar samen met zijn familieleden die hier legaal verblijven, maar er is volgens verweerder geen sprake van de vereiste bijkomende elementen van afhankelijkheid.

De Raad wijst erop dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt zo dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Verweerder kon in casu oordelen dat het enkele gegeven van een samenwonen niet volstaat om de vereiste bijzondere afhankelijkheidsbanden aan te tonen, te meer waar verzoekers dossier geen begin van bewijs bevat dat hij in de periode van 22 augustus 2012 tot 31 oktober 2018 bij zijn familieleden in België verbleef. Verzoeker houdt vol dat hij gedurende ongeveer negen jaar bij zijn familie in België heeft verbleven, maar er werd reeds vastgesteld dat verweerder kon oordelen dat de stukken van het administratief dossier hier niet op wijzen. Er wordt verwezen naar de eerdere bespreking hieromtrent. In

het verlengde hiervan overtuigt verzoeker ook niet dat hij daadwerkelijk afhankelijk is van zijn familieleden in België voor huisvesting en levensonderhoud. Verzoeker blijft in de voorliggende omstandigheden in gebreke om voldoende concrete elementen naar voor te brengen die de vereiste bijzondere afhankelijkheidsbanden aantonen.

Bijgevolg wordt het bestaan van een gezins- of familieleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond, zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat er in dit verband een verdere belangenafweging diende plaats te vinden.

In zoverre verzoeker zich daarnaast beroept op een privéleven in België, gelet op zijn familiebanden en waar het centrum van zijn belangen en relaties (onder meer sociale) zich in België zou bevinden, merkt de Raad op dat verweerder er in de bestreden beslissing tot onontvankelijkheid op wees dat verzoeker in de huidige stand van zaken enkel wordt gevraagd tijdelijk het grondgebied te verlaten om zijn aanvraag om verblijfsmachtiging via de gewone procedure in te dienen. Verweerder stelt dat bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen verzoeker en zijn familieleden in België ontbreken. Hij wijst op het ontbreken van een begin van bewijs van verzoekers aanwezigheid in België in de periode van 22 augustus 2012 tot het indienen van de thans voorliggende verblijfsaanvraag op 31 oktober 2018 en op het gegeven dat verzoeker met betrekking tot een sociaal leven in België slechts drie getuigenverklaringen voorlegde die betrekking hebben op de gehele familie en waarin hij zelf niet specifiek wordt vermeld. Uit dit alles leidt verweerder af dat niet wordt aangetoond dat het netwerk van affectieve en sociale banden met België van die orde is dat een tijdelijke terugkeer in strijd zou zijn met artikel 8 van het EVRM. Verweerder stelt dat niet blijkt dat de opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij de bescherming van artikel 8 van het EVRM doen in werking treden. Verweerder benadrukt nog dat verzoeker niet definitief wordt verwijderd van het grondgebied en hij kan terugkeren eens hij voldoet aan de voorwaarden voor binnenkomst en verblijf. Uit deze voorziene motivering blijkt dus wel degelijk een belangenafweging in het licht van verzoekers privéleven in België.

Nu in casu het een situatie van eerste toelating betreft, waarbij verzoeker niet beschikt over een verblijfsrecht of -machtiging en hoogstens een precair verblijf heeft, blijkt niet dat hij zich dienstig kan beroepen op artikel 8, tweede lid van het EVRM of dat er sprake is van een inmenging in het privéleven. In deze situatie oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De Raad benadrukt dat de vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (zie bv. EHRM 8 april 2008, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

Verzoeker laat na om concrete argumenten naar voor te brengen die kunnen wijzen op dergelijke "zeer uitzonderlijke omstandigheden" en die kunnen toelaten vast te stellen dat zijn particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door verweerder beschermde algemeen belang, dat is gediend met een correcte toepassing van de verblijfswetgeving.

Verzoeker stelt in zijn herkomstland bij niemand te kunnen verblijven en geen financiële middelen te hebben om zijn (tijdelijk) verblijf aldaar te bekostigen, maar dit betreft niet meer dan blote beweringen waarvan geen begin van bewijs of concrete aanwijzingen worden aangebracht. Verzoeker is een man van 35 jaar en niets wijst erop dat hij in het land waar hij is geboren en getogen niet zelfstandig in zijn huisvesting en levensonderhoud kan voorzien. In het kader van de verblijfsprocedure in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet stelde een arts-adviseur ook reeds vast dat verzoekers gezondheidsproblemen hem niet verhinderen om te werken en niet blijkt dat verzoeker in zijn land van herkomst geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt. Verzoeker brengt thans ook geen elementen naar voor die hierover anders kunnen doen oordelen.

Verzoeker kan verder via de moderne communicatiemiddelen, en regelmatige bezoeken van zijn familieleden in België aan Servië, de familiebanden onderhouden.

In zoverre hij voor het overige nog op algemene wijze wijst op hechte banden met België, moet worden vastgesteld dat verzoeker, los van de ingeroepen familiebanden, op geen enkele wijze concretiseert welke sociale, persoonlijke of economische bindingen hij hier nog heeft opgebouwd. Hij haalt het motief niet onderuit dat niet blijkt dat de opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen doen in werking treden.

Verzoeker toont niet aan dat enig concreet aspect ten onrechte buiten beschouwing is gebleven of dat verweerder bij de gedane belangenafweging onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De voorliggende gegevens wijzen niet op een disproportionaliteit tussen het algemeen belang en de persoonlijke en familiale belangen van verzoeker.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

In het licht van de voorgaande vaststellingen kan ook niet worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen steunen op onjuiste feitelijke gegevens, of dat de hieraan ten grondslag liggende motieven kennelijk onredelijk zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen, of dat verzoekers particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door verweerder beschermde algemeen belang dat is gediend met een correcte toepassing van de verblijfswetgeving, blijkt evenmin een schending van het redelijkheids- of het evenredigheidsbeginsel. Nu verzoeker de motieven niet onderuit haalt dat niet blijkt dat hij in België bij zijn familie aanwezig was in de periode van 22 augustus 2012 tot aan het indienen van de thans voorliggende aanvraag op 31 oktober 2018 en geen bijzondere afhankelijkheidsbanden met deze familieleden blijken, toont hij ook niet aan dat het niet redelijk is te verantwoorden dat zijn dossier niet geheel op dezelfde wijze is behandeld als dat van zijn familieleden.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS